

Mål C-901/19**Begäran om förhandsavgörande****Datum för ingivande:**

10 december 2019

Domstol som begär förhandsavgörande:

Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg (Tyskland)

Datum för beslutet att begära förhandsavgörande:

29 november 2019

Klagande:

CF

DN

Motpart:

Förbundsrepubliken Tyskland

VERWALTUNGSGERICHTSHOF**BADEN-WÜRTTEMBERG****Beslut**

I de förvaltningsrättsliga målen CF, klagande [utelämnas], mot Förbundsrepubliken Tyskland, genom Bundesminister des Innern, für Bau und Heimat (den federala inrikesministern för byggnation och hembygd), i sin tur genom Leiter des Bundesamtes für Migration und Flüchtlinge (chefen för den federala myndigheten för migration och flyktingar), [utelämnas], motpart, angående tillerkännande av subsidiärt skydd och fastställande av ett nationellt förbud mot avlägsnande [utelämnas] och DN, klagande [utelämnas] **[Orig. s. 2]** mot Förbundsrepubliken Tyskland, genom Bundesminister des Innern, für Bau und Heimat, i sin tur genom Leiter des Bundesamtes für Migration und Flüchtlinge, [utelämnas], motpart [utelämnas], angående tillerkännande av subsidiärt skydd och fastställande av ett nationellt förbud mot avlägsnande, har elfte avdelningen

vid Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg [utelämnas] den 29 november 2019 beslutat följande:

Målen vilandeförklaras.

Följande frågor hänskjuts till Europeiska unionens domstol i enlighet med artikel 267 FEUF:

1. Utgör artiklarna 15 c och 2 f i direktiv 2011/95/EU hinder mot en tolkning och tillämpning av en nationell bestämmelse, enligt vilken det endast kan föreligga ett allvarligt hot mot en civilpersons liv eller lem på grund av urskillningslöst våld i situationer av väpnad konflikt (i den bemärkelsen att en civilperson genom sin blotta närvaro i det berörda området skulle löpa en verklig risk att utsättas för sådana hot), i sådana situationer där hoten inte är specifikt riktade mot vederbörande på grund av omständigheter som är hänförliga till dennes personliga situation, för det fall det redan har fastställts ett minsta antal civila offer (döda och skadade)?
2. Om fråga 1 besvaras jakande: Ska bedömningen huruvida det föreligger sådana hot göras genom att samtliga omständigheter i det enskilda fallet beaktas? Om detta inte är fallet: Vilka andra unionsrättsliga krav ställs på denna bedömning? [**Orig. s. 3**]

Skäl

I.

- 1 Begäran om förhandsavgörande hänskjuts beträffande två mål där klagandena yrkar erkännande av subsidiärt skydd. Hänskjutandet rör tolkningen av artikel 15 c jämförd med artikel 2 f i Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/95/EU av den 13 december 2011 om normer för när tredjelandsmedborgare eller statslösa personer ska anses berättigade till internationellt skydd, för en enhetlig status för flyktingar eller personer som uppfyller kraven för att betecknas som subsidiärt skyddsbehövande, och för innehållet i det beviljade skyddet (EUT L 337, 2011, s. 9) (nedan kallat direktiv 2011/95) med beaktande av artikel 4 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan) och artikel 3 i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna (nedan kallad Europakonventionen).
- 2 I förevarande mål återfinns de relevanta nationella bestämmelserna i Asylgesetz (asyllagen, nedan kallad AsylG) i den lydelse som tillkännagavs den 2 september 2008 (BGBl. I s. 1798), vilken senast ändrats genom artikel 45 i lagen av den 15 augusti 2019 (BGBl. I s. 1307). I 4 § stycke 1 och stycke 3 AsylG (subsidiärt skydd), genom vilken artikel 2 f och artikel 15 i direktiv 2011/95 har införlivats, föreskrivs följande:

- 1) En utlänning är subsidiärt skyddsbehövande om det finns grundad anledning att förmoda att denne i sitt ursprungsland skulle riskera att lida allvarlig skada. Allvarlig skada utgörs av
 1. dödsstraff eller avrättning,
 2. tortyr eller omänsklig eller förnedrande behandling eller bestraffning,
 3. allvarligt och personligt hot mot en civilpersons liv eller lem på grund av urskillningslöst våld i situationer av internationell eller intern väpnad konflikt.
 - 2) ...
 - 3) 3c–e §§ ska gälla i tillämpliga delar. Förföljelse, skydd mot förföljelse, respektive välgrundad fruktan för förföljelse ska ersättas av risk för allvarlig skada, skydd för en allvarlig skada, respektive verklig risk för allvarlig skada. Flyktingstatus ska ersättas av subsidiärt skydd. **[Orig. s. 4]**
- 3 I 3e § AsylG (internt skydd), genom vilken artikel 8 i direktiv 2011/95 har införlivats, föreskrivs följande:
- 1) En utlänning kan inte ges flyktingstatus om
 1. han eller hon i en del av ursprungslandet inte känner någon välgrundad fruktan för förföljelse eller har tillgång till skydd från förföljelse enligt 3d § och
 2. han eller hon på ett säkert och lagligt sätt kan resa till och beviljas rätt till inresa i den delen av landet och rimligen kan förväntas bosätta sig där.

Vid prövning av om en del av ursprungslandet uppfyller kraven i stycke 1 ska de allmänna omständigheter som råder i den delen av landet och sökandens personliga förhållanden beaktas i enlighet med artikel 4 i direktiv 2011/95/EU när beslut fattas om ansökan. För detta ändamål ska exakt och aktuell information inhämtas från relevanta källor, såsom FN:s flyktingkommissariat och Europeiska stödkontoret för asylfrågor.

II.

- 4 Klagandena är afghanska medborgare och kommer från provinsen Nangarhar. Deras ansökningar om asyl i Förbundsrepubliken Tyskland avslogs av Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (den federala myndigheten för migration och flyktingar, nedan kallad Bundesamt). Klagandena överklagade dessa beslut vid förvaltningsdomstolarna i Karlsruhe och Freiburg utan framgång. Klagandena överklagade till Verwaltungsgerichtshof som delvis har meddelat prövningstillstånd. Vid överklagandet vidhåller klagandena begäran om

erkännande av subsidiärt skydd enligt 4 § AsylG. I andra hand yrkar de dessutom fastställelse av ett förbud mot avlägsnande enligt nationell rätt vilket är underordnat prövningen av internationellt skydd [utelämnas] [Resonemang huruvida överklagandet kan tas upp till sakprövning]

III.

- 5 Målet vilandeförklaras för inhämtande av ett förhandsavgörande från Europeiska [Orig. s. 5] unionens domstol enligt artikel 267 FEUF. Verwaltungsgerichtshof anser att det krävs ett ytterligare klagorande av de unionsrättsliga rekvisiten för tillerkännande av subsidiärt skydd när det gäller konfliktrelaterat urskillningslöst våld mot civilbefolkningen. Det är osäkert hur artikel 15 c jämförd med artikel 2 f i direktiv 2011/95 ska tolkas. I nämnda bestämmelser regleras villkoren för att det ska anses föreligga ett allvarligt och personligt hot i den mening som avses i dessa bestämmelser. EU-domstolen har hittills inte uttalat sig i detta hänseende (1.). Rättspraxis från andra domstolar är hittills inte enhetlig. Vissa domstolar gör en omfattande bedömning på grundval av samtliga omständigheter i det enskilda fallet, medan andra huvudsakligen utgår från antalet civila offer (2.). Det är nödvändigt att EU-domstolen besvarar de hänskjutna frågorna. Dessa svar är avgörande för huruvida överklagandena ska bifallas. Om antalet civila offer är avgörande för frågan huruvida det föreligger ett individuellt hot ska de första yrkandena som rör subsidiärt skydd ogillas. En omfattande bedömning som även omfattar andra omständigheter som kan utgöra grund för en risk visar däremot att det aktuella våldet i provinsen för närvarande är så omfattande att klagandena, som inte har tillgång till internt skydd, skulle utsättas för ett allvarligt hot genom sin blotta närvaro (3.).

1.

6. De frågor som har hänskjutits till EU-domstolen hänför sig till de unionsrättsliga kriterier enligt vilka det ska bedömas huruvida det föreligger allvarligt och personligt hot i den mening som avses i artikel 15 c jämförd med artikel 2 f i direktiv 2011/95. Frågorna kan inte besvaras på grundval av domstolens hittillsvarande rättspraxis. EU-domstolen har visserligen redan slagit fast att allvarligt och personligt hot på grund av urskillningslöst våld inom ramen för en väpnad konflikt i den mening som avses i artikel 15 c i direktiv 2011/95 i undantagsfall kan anses styrkt när hoten inte är specifikt riktade till den berörda personen på grund av omständigheter som är hänförliga till hans personliga situation men är så allvarligt att det finns grundad anledning att förmoda att en civilperson genom sin blotta närvaro där, skulle löpa en verklig risk att utsättas för sådana hot (EU-domstolens dom av den 17 februari 2009, Elgafaji, C-465/07). Domstolen har emellertid inte slagit fast enligt vilka kriterier det ska fastställas huruvida det är frågan om ett sådant hot. Det ankommer visserligen på de nationella domstolarna att [Orig. s. 6] fastställa och bedöma faktiska omständigheter. Det ankommer emellertid på unionsdomstolen att definiera den faktiska omständighet som ska föreligga och bedömas med avseende på detta kriterium. Detsamma gäller för frågan hur ingripande och omfattande bedömning

av de faktiska omständigheterna som krävs (beträffande artikel 4 i stadgan, se EU-domstolens dom av den 15 oktober 2019, Dorobantu, C-128/18, punkt 50 och följande punkter, särskilt punkt 55 och punkt 58 och följande punkter, särskilt punkterna 61 och 63).

7. Det kan inte entydigt utläsas av artikel 15 c jämförd med artikel 2 f i direktiv 2011/95 under vilka omständigheter en civilperson som inte är föremål för ett specifikt hot löper en verklig risk att utsättas för ett allvarligt och personligt hot genom sin blotta närvaro i ett konfliktområde. Å ena sidan talar det faktum att det enligt EU-domstolens praxis krävs en allvarlig risk för att det redan tidigare måste ha förelegat ett stort antal offer. Detta är i linje med att sådana omständigheter betecknas som en ”exceptionell situation” (EU-domstolens dom av den 17 februari 2009, Elgafaji, C-465/07, punkterna 37 och 38). Å andra sidan talar bestämmelsens ordalydelse och syfte för att antalet offer inte ska tillmätas någon exkluderande funktion, utan att de – kumulativt – ska betraktas som en faktor som läggs till grund för en omfattande bedömning av situationen. I begreppsmässigt hänseende krävs det inte några tidigare offer för att det ska föreligga ett hot, utan detta utgör enbart en indikation vid fastställelsen av motsvarande omständigheter. Dessutom skulle det subsidiära skyddets preventiva karaktär motverkas om det först skulle krävas att man inväntar att svårt lidande faktiskt inträffar innan andra civilpersoner tillerkänns skydd, i synnerhet sådana som enbart har undkommit hotet genom flykt och fördrivning. Detta talar tvärt emot för att det exceptionella hotet från en konflikt för civilbefolkningen ska ges en extensiv bedömning med beaktande av samtliga relevanta kriterier.
8. Vidare ska även systematiska aspekter beaktas i detta hänseende. Eftersom artikel 15 c i direktiv 2011/95 utgör en unionsrättslig bestämmelse ska den ges en självständig tolkning. Emellertid ska EU-domstolen förvissa sig om att dess tolkning av denna bestämmelse överensstämmer med artikel 3 i Europakonventionen, inbegripet Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheternas praxis beträffande nämnda artikel (EU-domstolens dom av den 17 februari 2009, Elgafaji, C-465/07, punkterna 28 och 44, med hänvisning till Europadomstolens [Orig. s. 7] dom av den 17 juli 2008, NA mot Förenade kungariket, 25904/07, punkterna 115–117. Avseende stadgan, se även EU-domstolens dom av den 15 oktober 2019, Dorobantu, C-128/18, punkterna 56 och 57). Europadomstolen utgår i sin tur från att artikel 3 i Europakonventionen och artikel 15 c i direktiv 2011/95 erbjuder samma skydd. Särskilt kan villkoren i båda bestämmelserna under exceptionella omständigheter vara uppfyllda i en situation i vilken en civilperson löper en risk genom sin blotta närvaro i det berörda området (Europadomstolens dom av den 28 juni 2011, Sufi och Elmi mot Förenade kungariket, 8319/07 och 11449/07, punkt 226). Om det vid en självständig tolkning av artikel 15 c i direktiv 2011/95 emellertid ska beaktas att denna tolkning är förenlig med Europadomstolens rättspraxis, talar detta för att det i vart fall inte ska uppställas strängare krav på den skyddsökande för subsidiärt skydd än de som gäller enligt artikel 3 i Europakonventionen. För detta talar även att Europeiska unionens sekundärrätt ska tolkas i enlighet med de grundläggande rättigheterna och att artikel 4 i stadgan enligt artikel 52.3 i stadgan har samma

innebörd och räckvidd som artikel 3 i Europakonventionen (EU-domstolens dom av den 19 mars 2019, Jawo, C-163/17, punkterna 78 och 91).

9. Vid bedömningen huruvida en skyddsökande skulle utsättas för en verklig risk (real risk) vid ett återvändande i den mening som avses i artikel 3 i Europakonventionen, ska enligt Europadomstolens praxis de sammantagna (cumulatively) omständigheterna i det enskilda fallet beaktas (Europadomstolens dom av den 23 augusti 2016, J.K. m.fl. mot Sverige, 59166/12, punkt 95). Särskilt i detta sammanhang har Europadomstolen baserat sin bedömning av hur allvarlig en konflikt är och den faktiska risk som den medför för att en civilperson genom sin blotta närvaro utsätts för otillåten behandling på grund av allmänt våld, på en omfattande bedömning av olika kriterier som den inte betecknar som uttömmande, nämligen taktik och metoder för krigsföringen och dess spridning, stridigheternas lokala utbredning och slutligen antalet döda, skadade och fördrivna (Europadomstolens dom av den 28 juni 2011, Sufi och Elmi mot Förenade kungariket, 8319/07 och 11449/07, punkt 241 och följande punkter). **[Orig. s. 8]**
- 2.
10. Enligt tysk rättspraxis från högsta instans beträffande 4 § stycke 1 första meningen och andra meningen punkt 3 AsylG, genom vilken artikel 15 c jämförd med artikel 2 f i direktiv 2011/95 har införlivats, utgör det med avvikelse från detta en tvingande förutsättning för att det ska anses föreligga allvarligt och personligt hot, med avseende på personer mot vilka hoten inte är specifikt riktade på grund av omständigheter som är hänförliga till vederbörandes situation, att det görs en kvantitativ bedömning av risken att bli dödad och skadad, uttryckt i form av antalet offer i förhållande till befolkningen i det berörda området. En sådan kvantitativ bedömning anses, å ena sidan, vara ett nödvändigt formellt villkor, utan vilket en sammantagen bedömning av det individuella hotet mot den berörda personen skulle vara bristfällig. ”Först på grundval av en kvalitativ bedömning ... är en sammantagen bedömning ... möjlig” (Bundesverwaltungsgericht, [utelämnas]). Å andra sidan utgör det en förutsättning för ett personligt hot att antalet fastställda offer uppgår till ett visst minsta antal. Bundesverwaltungsgericht har dock inte fastställt detta antal. Nämnda domstol har emellertid slagit fast att en sannolikhet att skadas eller dödas på ”cirka 0,12 % eller 1:800 per år” (Bundesverwaltungsgericht, dom av den 17 november 2011, 10 C 13.10, punkt 7) inte ligger i närheten av det minsta värde som krävs. Enligt Bundesverwaltungsgerichts praxis krävs det inte någon ytterligare bedömning av hotets allvar vid ett så litet antal offer, eftersom det fastställda antalet offer endast kan ligga till grund för en hotande skada vilken ”är så långt ifrån tröskeln för en betydande sannolikhet att denna brist, det vill säga underlåtenheten att beakta ytterligare omständigheter, inte kan medföra någon ändring” (Bundesverwaltungsgericht, dom av den 17 november 2011, 10 C 13.10, punkt 23). Omständigheter som ska beaktas utgör enligt detta synsätt enbart ”korrigerande överväganden” (Berlit, ZAR 2017, 110, 118).

11. På grund av dessa villkor som uppställts i rättspraxis från högsta instans, antar appellationsdomstolarna i sin praxis att vid en risk på 1:800 i vart fall ”inte heller en sammantagen bedömning förmår medföra någon ändring som innebär att villkoren i 4 § stycke 1 andra meningen punkt 3 AsylG är uppfyllda” ([Utelämnas]). Kravet på en kvantitativ minsta tröskel är således kännetecknande enligt tysk rätt för tillämpningen av artikel 15 c jämförd med artikel 2 f i direktiv 2011/95 [utelämnas] [**Orig. s. 9**] [utelämnas]. [Hänvisning till rättspraxis från högre tyska förvaltningsdomstolar]
12. I rättspraxis från andra EU-länder föreligger stora variationer, eftersom domstolarna tillämpar olika bedömningskriterier och bedömer faktiska omständigheter på olika sätt. Österrikiska Verwaltungsgerichtshof grundar riskanalysen på en sammantagen bedömning av möjliga hot och hämtar därvid vägledning från Europadomstolens praxis [utelämnas]. [Hänvisning till rättspraxis] Domstolarna i Förenade kungariket förefaller tillmäta kvantitativa undersökningar väsentlig betydelse. Oberoende huruvida kvalitativa kriterier ska tillmätas betydelse, förefaller sifferuppgifter över offer ha en exkluderande betydelse [utelämnas]. [Hänvisning till rättspraxis] Kvantitativa överväganden spelar även en framträdande roll i en dom från den franska Cour Nationale du Droit d’Asile, men tillmäts motsatt betydelse i förhållande till rättspraxis från ovannämnda domstolar [utelämnas]. [Hänvisning till rättspraxis] Den belgiska Conseil du Contentieux des Etrangers bedömer ett stort antal kriterier utöver antalet offer och fördrivna, nämligen bland annat stridigheternas natur, antal och omfattning, konfliktens natur och dess påverkan på civilbefolkningen [utelämnas]. [Hänvisning till rättspraxis] Direktiv 2011/95 är inte tillämpligt i Schweiz, men nämnda land beviljar likväl skydd vid ett konkret hot genom situationer som krig, inbördeskrig och allmänt våld. Vid denna bedömning är den schweiziska Bundesverwaltungsgericht återhållsam när det gäller sifferuppgifter [**Orig. s. 10**] som den inte anser vara tillförlitliga och meningsfulla (se även tyska Bundesverfassungsgericht, beslut av den 25 april 2018, 2 BvR 2435/17 [utelämnas] och lägger dessutom vikt vid ett stort antal ytterligare faktorer [utelämnas]. [Hänvisning till rättspraxis] UNHCR förespråkar slutligen ett mycket omfattande tillvägagångssätt, enligt vilket exempelvis eventuella långsiktiga effekter av en konflikt samt det allmänna skyddet för mänskliga rättigheter ska beaktas (UNHCR, Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 30 augusti 2018, s. 104). Även i doktrinen förespråkas tillvägagångssätt som baseras på en omfattande bedömning [utelämnas].
- 3.
13. Klagandena är civila från provinsen Nangarhar. Verwaltungsgerichtshof konstaterar, efter att har hört klagandena vid de muntliga förhandlingarna den 28 november 2019 samt även med beaktande av deras respektive individuella yrkanden, att de inte ska beviljas subsidiärt skydd redan på grund av 4 § stycke 1 andra meningen punkterna 1 eller 2 AsylG (artikel 15 a eller b i direktiv 2011/95). Verwaltungsgerichtshof anser inte heller att det urskillningslösa våldet i provinsen

medför att hoten är specifikt riktade mot klagandena på grund av deras personliga situation i den mening som avses i EU-domstolens praxis beträffande artikel 15 c i direktiv 2011/95 (se EU-domstolens dom av den 17 februari 2009, Elgafaji, C-465/07, punkt 39).

14. Enligt Verwaltungsgerichtshofs bedömning av det allmänna säkerhetsläget i Afghanistan vid den tidpunkt då detta beslut fattades (artikel 4.3 a i direktiv 2011/95) löper klagandena vid ett återvändande till provinsen Nangarhar genom sin blotta närvaro en verklig risk att utsättas för allvarligt och personligt hot genom konflikter relaterat urskillningslöst våld. Det krävs emellertid att ett sådant antagande inte är uteslutet genom en kvantitativ fastställelse av antalet civila offer, utan grundas på en omfattande bedömning av alla relevanta kriterier. Detta omfattar särskilt de urskillningslösa effekter som de åtgärder som vidtagits i konflikten får, åtgärdernas antal, huruvida de kunde förutses och deras geografiska utbredning samt det stora antalet fördrivna [**Orig. s. 11**] och civila offer. Dessa fastställelser kan sammanfattas på följande sätt:
15. Konflikten i Afghanistan äger rum mellan regeringens säkerhetsstyrkor och regeringsfientliga icke-statliga aktörer. På båda sidorna är styrkorna starkt fragmenterade och är i varierande omfattning präglade av korruption, interna maktkamper, brist på disciplin och kriminalitet. De har starka kopplingar till civilbefolkningen. Detta gäller särskilt för talibanerna och den så kallade ”islamska staten i provinsen Khorasan” (ISKP), som delvis rekryterar utländska kombattanter, men i övrigt män från lokalbefolkningen. På båda sidor i konflikten deltar emellertid även ytterligare militanta grupper med lokal anknytning som anföras av stamhövdingar, lokala krigsherrar eller kriminella. Mot denna bakgrund har de stridande en nära koppling till civilbefolkningen.
16. Över stora delar av provinsen Nangarhar har inte någon av parterna i konflikten effektiv kontroll. I synnerhet kan varken den afghanska regeringen eller talibanerna garantera någon stabilitet i regionen. I provinsen är talibanerna starka, men den utgör även ett fäste för ISKP och dessutom är flera ytterligare terrorgrupper aktiva där. Därför koncentrerar de statliga styrkorna sina insatser gentemot rebellerna till Nangarhar, såväl genom insatser på marken som genom luftangrepp. I båda fallen berörs civilbefolkningens tillflyktsorter samt civila inrättningar, eftersom rebellerna använder dessa orter. De statliga styrkorna orsakar därför en stor del av de civila offren. Just i Nangarhar bekämpar talibanerna, bland vilka det dessutom föreligger interna konflikter, och ISKP även varandra. De statliga säkerhetsstyrkorna har inte möjlighet att skydda civilbefolkningen.
17. Säkerhetsläget i Nangarhar är emellertid även så instabilt eftersom rebellerna även sinsemellan kämpar om kontrollen över provinsen. Den gränsar till de tidigare stamområdena i Pakistan (numera Federally Administered Tribal Areas). Över den öppna gränsen kan soldater från båda sidorna dra sig tillbaka på den andra sidan och militära grupper erhåller påfyllning. Dess läge vid gränsen möjliggör smuggling av varor från och till Pakistan. I provinsen odlas dessutom [**Orig. s. 12**]

mycket vallmo. Nangarhar är den region i Afghanistan med den fjärde största odlingsarealen och 2017 och 2018 uppnåddes rekordnivåer av tillverkat opium. Opiumproduktionen är en av de viktigaste inkomstkällorna för de regeringsfientliga grupperna i Nangarhar, varför de även av denna anledning gör anspråk på regionen sinsemellan.

18. Rebellerna tillfogar civilbefolkningen stora skador. ISKP terroriserar medvetet civilbefolkningen genom att exempelvis angripa skolor, sjukhus och välgörenhetsorganisationer och religiösa institutioner. Men även talibanerna, som har tillkännagett att de vill skona civilbefolkningen, orsakar civila offer. De metoder som de tillämpar vid krigsföringen leder oundvikligen till urskillningslöst våld. Detta gäller för alla rebeller. De förskansar sig i lägenheter och utnyttjar civila inrättningar för sina syften, vilket innebär att de även bekämpas där. De statliga mål som de anfaller är ofta belägna i urbana centra. Deras stridsmetoder vållar godtyckliga skador, genom att de exempelvis detonerar bomber på platser där många människor samlas, överfaller inrättningar som är tillgängliga för allmänheten eller genom att de vid angrepp inte gör någon skillnad mellan soldater och övriga.
19. Konflikternas natur och dessa krigsmetoder har fram till idag lett till oacceptabla konsekvenser för civilbefolkningen i Nangarhar. År 2018 inträffade i genomsnitt 12,6 incidenter per vecka i samband med stridigheter med koppling till rebeller. Även år 2019 har våldet varit utbrett. Insatser från styrkorna, attentat, stridigheter mellan rebeller och konfliktrelaterade kriminalitet som orsakar civila offer, ligger på en ständigt hög nivå. Såsom exempel kan följande nämnas: Luftangrepp från de väpnade styrkorna och självmordsattentat från rebeller som kräver civila dödsoffer (Hisarak och Jalalabad, mars), allvarliga stridigheter mellan talibanerna och ISKP som medför tusentals fördrivna (Scherzad och Chogiani, april), en familj på sex personer dödas av misstag av afghanska styrkor (Scherzad, maj), ett självmordsattentat på ett bröllop kräver många offer (Patschir-o Agam, juli), ett flertal bomber på den afghanska självständighetsdagen kräver dussintals civila offer (hela Nangarhar, augusti), bilbomber och självmordsattentat kräver civila dödsoffer (Jalalabad och Mohmand Dara, september), ett missriktat dröningarrepp från den amerikanska armén kräver ungefär 70 offer (Chogiani, september), i oktober detonerade flera bomber i hela provinsen, bland annat krävde ett attentat på en moské i Haska **[Orig. s. 13]** Mina över 120 civila offer. I september 2019 genomförde den amerikanska armén militära insatser i provinsen 24 dagar av 30 med mellan en och 26 militära insatser per dag (i genomsnitt över sex aktioner per dag).
20. För Nangarhar som har mellan 1,6 och 1,8 miljoner invånare uppgick antalet civila offer (döda och skadade) år 2018 till mellan 1 517 och 1 815 människor. Detta motsvarar 0,08–0,11 % av befolkningen, det vill säga ett förhållande på 1:1 190 till 1:880. Emellertid är antalet fördrivna inom regionen oroväckande högt. En tredjedel av Nangarhars befolkning utgörs av fördrivna eller återvändare. 2018 fördrevs över 12 000 människor från Nangarhar och över 11 000 till regionen. Antalet människor som bor i informella bosättningar är högt, liksom

civilbefolkningens kostnader för att tillgodose grundläggande behov. Den medicinska försörjningen, livsmedelsförsörjningen och den hygieniska standarden är bristfälliga. Antalet fördrivna kan hittills antas ha stigit kraftigt år 2019, särskilt på grund av stridigheter mellan rebeller och försök från de statliga säkerhetsstyrkorna att fördriva rebeller från delar av Nangarhar. I mars 2019 fördrevs 21 000 människor på grund av stridigheter i Kunar och Nangarhar, däribland över halva befolkningen i ett berört distrikt. I maj fördrevs över 56 000 människor i Scherzad och Chogiani på grund av allvarliga stridigheter mellan rebeller, vilket senare medförde ett ingripande från statliga trupper. I början av augusti 2019 fördrevs över 4 000 människor i hela Nangarhar. Över 81 000 människor och således 5 % av Nangarhars befolkning har hittills berörts enbart av dessa fördrivningar år 2019.

21. Klagandena har inte tillgång till internt skydd (3e § AsylG, artikel 8 i direktiv 2011/95). Enligt Verwaltungsgerichtshofs bedömning kan städerna Kabul, Herat och Mazar-e Sharif i princip vara aktuella som platser på vilka internt skydd faktiskt kan säkerställas, trots väsentliga påfrestningar för delar av civilbefolkningen och ett allvarligt säkerhetsläge. Vuxna män som är arbetsföra och inte har någon familj att försörja kan säkerställa existensminimum även utan familj eller socialt nätverk. För personer som är mer sårbara är det emellertid i regel orimligt att förvänta sig att de ska etablera sig där [utelämnas] [**Orig. s. 14**] [utelämnas] [Rättspraxis från tyska domstolar och domstolar från andra europeiska stater]
22. Klaganden [i det ena förfarandet] [utelämnas] är änklings och skulle vid ett återvändande till Afghanistan ha ensam vårdnad om sitt barn som är fött 2015. Den största delen av hans familj bor i Nangarhar och han har inte något nätverk i Kabul, Herat eller Mazar-e Sharif. Han skulle vara tvungen att ta hand om barnet själv och kan under de rådande förhållandena i Afghanistan inte samtidigt säkerställa medel för sitt och barnets uppehälle. Existensminimum skulle inte vara säkerställt.
23. Klaganden [i det andra förfarandet] [utelämnas] är gift och har fem barn. Det är varken tillräckligt säkert att familjen på sju personer skulle kunna hitta en lämplig bostad i någon av de tre städerna, eller att klaganden, som alltid har stått under sin fars bestämmande inflytande, saknar utbildning och sammantaget inte ger ett dugligt intryck, utan stöd och hjälp från sin familj, med tillräcklig sannolikhet skulle kunna säkerställa medel för sitt, sin frus och barnens uppehälle. Existensminimum skulle inte heller här vara säkerställt.

IV.

24. [utelämnas]

[utelämnas]

[Processrättsliga frågor, underskrifter]